

Allereerst wil ik van de gelegenheid gebruik maken om namens de colleges van kerkenraad en kerkrentmeesters de beide verenigingen van harte Gods zegen te wensen op dit jubileum. We spreken onze grote erkentelijkheid uit voor al de oud- en huidige bestuursleden die hun tijd en inzet gaven voor de verenigingen. God geve u te ervaren dat Hij nabij een ieder is die in Zijn dienst begeert te staan. We wensen besturen en verenigingen Gods zegen toe om tot uitbreiding en opbouw van Zijn Koninkrijk in onze gemeente hun plaats in te blijven nemen. Om gezamenlijk rond het Woord aan Jezus' voeten te zitten. En te ontvangen de gemeenschap met Hem als het hoogste goed en beste deel.

40 jarig bestaan van de mannen- en vrouwenvereniging.

In de les bij Psalm 40.

Hij heeft

Drie keer in vers 3;

Hij heeft mij opgehaald

Hij heeft mijn voeten op een rotssteen gesteld.

Hij heeft mijn gangen vast gemaakt

1 maal in vers 4;

Hij heeft een nieuw lied in mijn mond gegeven

in vers 6

Gij hebt Uw wonderen en Uw gedachten aan ons vele gemaakt

Laat dat de grondtoon zijn van dit jubileum.

Psalm 40

Hebreeen 10:4-10

De besturen hebben de leden gevraagd om vragen over Psalm 40 in te leveren. Dat is met grote inzet gedaan. Bij mij zijn zo'n 35 vragen ingeleverd. Die worden niet allemaal in deze inleiding meegenomen. Er moet ook nog wat te onderzoeken voor u zelf overblijven en we zijn aan een zekere tijd gebonden. Een gedeelte waar vele vragen over binnenkwamen willen we speciaal overdenken vanavond.

Met name staan we stil bij Psalm 40:7-9.

1 Woorden van David

2 Woorden van Christus

3 Woorden van elke gelovige

1 Woorden van David

In eerste instantie zijn het woorden van David. En we kunnen wel een beetje duidelijk krijgen in wat voor situatie David dit gezegd heeft.

David had in de put gezeten. Hij heeft het over een ruisende kuil. Vers 3

Geen droge kuil, maar met modder, borrelend en gistend om steeds

dieper in weg te zinken. Zal wel overdrachtelijk zijn bedoeld. In groot

gevaar. In totale uitzichtloosheid. Vervolging. Of: depressie. Of:

geestelijke benauwdheid. Misschien vooral: die alle samen en in elkaar grijpend.

Psalm 116. 'Ik lag gekneld in banden van de dood, daar d'angst der hel mij alle troost deed missen, ik was omringd benauwd door droefenissen, maar riep de HEERE aan in al mijn nood'

En Hij riep tot God. Langdurig, aanhoudend. En God hoorde! Heeft hem weer uitzicht gegeven. Heeft Zijn wonderen en gedachten aan hem vele

gemaakt zegt vers 6. Hem op een rotssteen gezet. Zijn voeten weer vastgemaakt in geloof. Hem uit vertwijfeling en moedeloosheid verlost. En daar is David dankbaar voor! En hij zingt en roept het uit. Door de diepten heen gered.

Dat geldt ook onze verenigingen. Ook die kenden moeilijke tijden. We denken nog terug aan 2004. Van welke kant we het ook bezien: een dieptepunt in het verenigingsbestaan. Zou de vereniging kunnen blijven bestaan? Maar de HEERE heeft doorgehouden.

Dat mag toch ook persoonlijk erkend worden: als je het niet meer zag zitten: voor de operatie, moeite en zorgen in het gezin, tijden van gemis en rouw, in de kuil van aanvechting, vertwijfeling, duisternis en de Heere geeft uitkomst en Hij deed er doorheen komen, dan mag het gebed toch niet het laatste zijn. Dan hoort daar toch dankbaarheid bij. Dan hoort op het gebed toch ook de belijdenis te volgen. De belijdenis van David: Heere, ik wil U dankbaar zijn. Want Gij hebt..... Al hebt U lang laten wachten (vs 2)

Dat kan gebeuren. Daarin oefent de HEERE de afhankelijkheid en de hoop. Daarin zuivert Hij alle eigen verwachting weg en uit. Leert Hij te meer dat het alleen van Hem zal moeten en kunnen komen. Zo leert Hij hopen op Zichzelf. Opdat de danktoon des te zuiverder zal zijn.

Wat mooi als op verenigingsavonden daar iets van door mag klinken, vermeld mag worden aan elkaar. HEERE, Gij hebt Uw wonderen vele gemaakt en daarom zal ik komen om Uw wil te doen en Uw wet in mij dragen. Dat is Zijn gerechtigheid. Dat de HEERE is zoals Hij is: in Zijn trouw, in Zijn beloften, ook in Zijn bedreigingen.

En daarom zal ik U geen offers brengen, maar ik kom, ik ben bereid om Uw welbehagen, Uw wil te doen.

Dat klink toch een beetje vreemd in het Oude Testament: geen offers brengen! Zelfs zegt hij dat God dat niet wil en geen behagen heeft in offers. Terwijl we weten dat God die toch Zelf heeft ingesteld, de hele offerdienst. Hoe zit dat?

Kijk, de offers daar waren twee dingen mee: in de eerste plaats waren de offers bedoeld als plaatsvervangend. Eigenlijk moest de Israëliet die zondigde sterven, die tot God naderde, de dood ingaan. God en mens kunnen niet zomaar tot elkaar komen. Daarom had God ingesteld dat de Israëliet dan een dier mocht doden en offeren in plaats van zichzelf. Dan stierf dat offerdier en dan mocht de Israëliet in leven blijven en tot God anderen. Daarom was het offeren ook geen moeten in negatieve zin, het was een mogen. Het alternatief was: zelf sterven. Maar ze mochten volstaan met een offerdier.

Daarom waren offers in de tweede plaats een blijk van dankbaarheid. Zouden gebracht worden uit liefde. Met de houding van gehoorzaamheid, de intentie van het leven nu voor God besteden. Zo dankbaar dat in plaats van henzelf, dat dier gedood is. Zo bleven zij in leven om dat leven dan ook voor God te leven.

En tegelijk gold dat die offers niet het eigenlijke waren wat God wilde. Want bij dat ten eerste gold: dat dier in plaats van de Israeliet was niet het eigenlijke. De Israeliet mocht niet blijven leven omdat dat dier

geofferd werd omdat Christus geofferd zou gaan worden. Christus zou het Offer zijn. Die dieren waren er een afschaduwing van, een heenwijzing naar, een tekening van. En een bouwtekening moet je hebben en daar kijk je naar, maar je kunt in een tekening niet wonen. In het huis kun je wonen en die tekening laat zien hoe het huis eruit ziet. Die offers waren de tekeningen, Christus offer is het huis om in te wonen.

En bij dat tweede: offers om dankbaar te brengen, om dan het leven voor God te leven. Ja, dat was de bedoeling, maar dat was zo vaak en makkelijk anders. Dan bracht men een offer, voldeed aan zijn verplichting en leefde weer verder. Misschien wel met pijn in het hart dat ze dat geld voor dat offerdier moesten afstaan, misschien ondertussen wel denkend aan bedrijf en ontspanning. Het werd een ritueel zonder besef dat eigenlijk zij de dood in de ogen keken en dat zij nu het leven behielden dankzij het offer. En zo deden ze hun godsdienst. Wat een gevaar. Ook voor ónze godsdienst. Dat wij onze kerkgang volbrengen en daar een goed gevoel bij hebben. We horen de dienst der verzoening en dat was het. Dat wij de Schriften onderzoeken op onze vereniging. Maar als God in ons hart kon kijken. Met wat voor desinteresse wij er zijn, wat voor tegenzin, waar we ondertussen niet aan denken kunnen. Vér van schuldbesef en verwondering verwijderd. Ver van verlangen naar een heilig leven verwijderd. Wat kan juist in de godsdienst het verschil tussen wat wij doen en hoe wij het beleven of niet beleven groot zijn. Schrijnend groot. Schrikwekkend groot.

Kijk, zo zegt David dan: Heere, dat hebt U nooit bedoeld! Plichtmatige godsdienst zonder hart erbij en zonder vrucht. Dat hebt U nooit ingezet en voor ogen gehad.

Maar ik zal U dienen door te komen en Uw welbehagen te doen, Uw wil te doen. Hartelijke gehoorzaamheid dus. Daar gaat het U om. En daar wil de godsdienst de kerkgang de hartslag en de stimulans van en voor zijn. Het gaat om hartelijke gehoorzaamheid en dankbaarheid. En dat wil ik Heere, ik kom eraan om U te dienen naar Uw wil.

Heerlijk, als dat herkenning vindt. Bij jongeren, bij ouderen, ja David, dat is ook mijn verlangen, mijn begeren! Dat is mij uit het hart gegrepen. Daar hebt U mij de oren voor doorboord. U hebt mijn oren horend gemaakt om uw wil op te vangen en te verstaan

2 woorden van Jezus

Maar ten tweede zijn dit ook de woorden van Jezus. Gelukkig maar, want David heeft het wel gezegd, maar dat is hem ook niet gelukt.

Denk maar aan Uria en Bathseba. Zijn woorden zijn stukgebroken op de praktijk van zijn leven. En wie komt daar niet achter? Dat de praktijk weerbarstiger is dan je belijdenis zelfs je hartelijke belijdenis.

Maar hoor nu zoals de Hebreënbrieff ons het uitlegt dat Jezus deze woorden gesproken heeft. Het zijn Jézus woorden toen Hij naar de wereld kwam. Zie Ik kom o God. Om gehoorzaam te zijn en dat te

volbrengen. Jezus is gehoorzaam geweest en gebleven. En dat was zwaar. Want in die gehoorzaamheid werd Hij verzocht door de duivel. Maar Hij bleef gehoorzaam al schreeuwde Zijn lichaam om eten, om rust, om van pijn verlost te worden. In die gehoorzaamheid aan Zijn Vader werd Hij afgewezen door de mensen. Keerden de leiders van het volk zich tegen Hem. Maar Hij bleef gehoorzaam. In Gethsemane, voor Pilatus, naar de kruisheuvel toe. Tot de dood ja de dood des kruises. Volkomen gehoorzaam. Van harte en gewillig. En zo, in die volmaakte gehoorzaamheid is Hij ook het ware Offer. Die al die offerdieren vervuld. Die echt de toorn van God op de zonde draagt. Die echt de vloek van de wet op Zich neemt. Die nederdaalt ter hel. Hij is het Offer voor zondaren die moeten sterven, die tot God niet kunnen naderen. Maar Hij is niet alleen Offer, want een offerdier wordt geofferd. Hij is ook Priester: Hij laat Zichzelf offeren. Als offer, in plaats van zondaren, volkomen gehoorzaam onder Gods toorn brengen. En zo gehoorzaamheid ten top en offer voor zondaren in één. Waardoor zondaren mogen leven, eeuwig leven.

Zo stond het ook in de boekrol geschreven. In de boekrollen van het Oude Testament. Al de profetien over de beloofde Messias, en de weg die Hij zou gaan. Wat heerlijk en nodig die te onderzoeken op de verenigingen. Christus en Zijn werk in de Schriften te vinden en op te sporen. De weg van gehoorzaamheid en de weg van het offer. Jezus wist wat Hem wachtte, wat Zijn Vader van Hem vroeg en Hij zei, komende in de wereld: Zie Ik kom o God.....

Hebt u wel eens ergens tegenop gezien? Vast wel! Vooral als iets moeilijk is of pijn kan doen. Als je naar het ziekenhuis moet voor een pijnlijk onderzoek, voor een nare behandeling. Maar ja je hebt geen keus, het moet. Als christen in Noord Korea dat je gemarteld zult worden in een werkkamp met folterkamers. Stel je voor dat je weet dat je iets onmogelijk moeilijks moet gaan doorstaan. Iets wat je heel bang maakt. Stel je voor dat je naar de hel toe moet. Dat wist de Heere Jezus allemaal. Gehoorzaamheid tot elke prijs. Marteling. Nederdaling ter hel. En wat zei Hij: Zie Ik kom, o God! Ik wil het. Mijn liefde en Mijn ijver brandt! Hij is geboren omdat Hij wilde komen!

En we mogen nog een stap dieper en verder terug. Dat Jezus zei, toen Hij in de wereld kwam: Zie Ik kom o God, dat gaat terug op wat we uit de Schrift mogen afleiden op sommige plaatsen, op de eeuwigheid. Voor de grondlegging der wereld. Toen God de Vader het verloren menselijke geslacht zag. In Adam verdoemelijk voor God. Maar de Vader wist het en beschikte het: Ik wil zondaren redden, Ik wil Mijn Kerk verlossen doordat iemand Offer voor hen zal zijn. Doordat Iemand zal volbrengen wat zij niet kunnen en veracht hebben. Zo zullen zij zalig worden en gered.

Wie? Wie zou kunnen, wie zou als hij kan ook willen? Zou er niemand zijn? Voor eeuwig verloren en bekeken en over en uit in zonde en vloek? En toen al, toen heeft de Zoon gezegd: Vader, Ik ben bereid. Ik stel Mij garant. Ik wil komen. Ik zal Priester zijn en Borg voor Uw Kerk.

Wat krijgt dát een relief! Dat Hij dat wilde! Dat Hij komen wilde voor die weg, voor wat geschreven stond als Zijn taak in de Schrift. Ik kniel aan uwe kribbe neer. Aan Uwe kribbe al! Zeker, ook bij het kruis. Maar ook al bij de kribbe. Dat U wilde komen. Om te doen wat voor mijn redding nodig was. Gehoorzaamheid volbrengen, het offer zijn in het vuur van Gods heiligheid. Dragen wat ik verdiende. Ik kniel aan uw kribbe neer. Komt verwondert u hier mensen. En knielden bij de kribbe in geloof mag je weten en terugzien: o Vader hebt U het toen al bedacht? O Zoon, hebt U het toen al gewild? Ligt mijn zaligheid zo diep, zo vast, zo eeuwig in Uw hart? In Uw eeuwige raad o Vader en Zoon.....

Geeft en vraagt, allebei geeft en vraagt de geboorte van de Heere Jezus, Zijn komen naar de aarde, niet geweldige aanbidding, verwondering. En als het daaraan schort ontbreekt dan niet het wezenlijke? En loopt ook onze kerstgodsdiens en kerstviering niet dat gevaar? Zo komt Hij tot ons: Mag Ik u dienen? Zijn Woord, aanbod van genade tot een ieder van ons: laat u met God verzoenen.

3 woorden van elke gelovige

Zo zijn het worden het ten derde de woorden van de gelovige.

Zie Ik kom o God, om uw welbehagen te doen, om Uw wil te doen.

Vanuit Christus ingegeven in de harten van alle gelovigen. Ik kom om Uw wil te doen.

Want daar ging het om en gaat het om. Om Gods wil. Uitgedrukt in de tien geboden, uitgewerkt in de Bergrede. Gods wil. En met die wil van God lig ik steeds overhoop. Zijn wil, Zijn geboden doorkruisen steeds mijn verlangen, begeren, driften en neigingen. Of beter gezegd: mijn begeerten doorkruisen Gods wil.

God wil dat Ik Hem alleen het hoogste Woord geef, maar ik laat altijd weer andere stemmen trekken.

God wil dat Ik Hem ken en dien, maar Ik heb er steeds mijn gedachten over en tegenin.

God wil dat ik Zijn Naam hooghoud en prijzend belijd, maar ik schiet daar telkens naast.

God wil dat ik de zondag een vreugde vind in Zijn werken, maar ik heb er niet genoeg aan.

God wil dat ik als ouders Hem vertoon naar mijn kinderen toe, maar ik wijk steeds af.

God wil dat ik niet eens wraak denk tegen wie mij kwaaddoet maar ik schiet er zo makkelijk overheen.

God wil ik dat innerlijk sexueel zuiver leef, maar mijn verlangens breken er steeds doorheen.

God wil dat ik met vreugde van me uitdeel en afdeel, maar ik wil maar hebben en meer.

God wil dat ik de waarheid liefheb, maar ik ga graag in op wat afleidt.

God wil dat ik in mijn begeren zuiver blijf en ben, maar ik laat mijn

begeren zo vaak opwekken en voeden tegen God in.

Die wil van God, ik lig er steeds mee overhoop, dat pad, ik ga er steeds buiten, die draad, die heining ik breek er steeds door.

Dat doet een ongelovige, maar ook een gelovige. Iemand die vreemd is aan genade, maar ook iemand die Christus kent. Dat kan het tot zo'n vraag maken: hoe heb ik het nu met mezelf?

Laat dan de vraag zijn: Hoe bent u daaronder? Zoiets van, nou ja, dat zal bij een ieder heus niet anders zijn en God zal het er toch mee moeten doen dat ik Zijn wil niet helemaal gedaan heb.

Maar die wil van God, die kan en zal nooit veranderen. Alles kan bijgesteld en afgezwakt worden, maar Gods wil niet. Zijn wil moet gedaan! Hij staat Boven ons: Schepper, Opdrachtgever. Stel je voor, jongens en meisjes, je krijgt geld van je moeder om kerstkaarten te kopen voor haar met postzegels en je koopt er snoep voor. En je moet terug naar je moeder.... Stel je voor, je krijgt van God leven om Hem te dienen maar je dient er je eigen zondige lusten meer en je moet terug naar God. En dat niet 1 keer, maar 10, 100, ontelbaar keren. Gods wil niet gedaan.

Hoe bent u daaronder? Is dat u goed dat u daar niet aan toe komt, hebt u daar excuses voor, vrede mee, mag dat wel zo blijven? Of: is u dat tot last, tot verdriet? Wilt u daar vanaf?

En daar is nou precies Jezus voor gekomen Die dat invult, opvult.

Die zei Ik kom o God om Uw wil te doen. En om u zondaren te dienen.

Mag Ik u dienen met Mijn volbrengen van Gods wil? Mag Ik voor u gaan staan? U bedekken. Uw falen onzichtbaar maken voor God?

Zou Hij dat niet willen gemeente? Als Hij zo'n zwaar werk heeft willen doen, zou Hij daar dan weinig vrucht op willen zien, hopen dat Hij daar enkelen mee zou redden? Zou dat Zijn liefste wens zijn? Of zou Hij niet liever zien dat Hij op Zijn ontzaglijke zware werk veel vrucht zal zien?

Dat vele zondaren zullen komen. Dat alle zondaren die komen door Hem zullen worden aangenomen. Hij voor mij. Hij gaat voor mij staan.

En dan ook: Hij door mij en Hij in mij. Dan zorgt Hij er ook voor dat Zijn verlangen mijn verlangen wordt: om Gods wil te doen. Om daar kort gezegd zin in te hebben. Naar te verlangen. Naar God, naar Zijn Woord, naar Zijn omgang, naar Zijn geboden. Ook al kost dat strijd, ook al is dat echt niet altijd makkelijk, ook al neemt niet ieder dat in dank af, ook al kost het mij dingen die me lief zijn, ook al brengt me lijden en vervolging. Uw wil o God daar kom ik voor, daar ga ik voor. Omdat Hij ervoor gekomen is.

Wat nodig en rijk om op verenigingsavonden daarnaar te zoeken met elkaar. Die wil van God voor ons leven. Elkaar aan te sporen daarin te volharden. Wat kan het tot bemoediging zijn te merken: ik sta niet alleen op de pelgrimsbaan, in het strijdperk, er zijn er meerderen en het bemoedigt en spoort aan.

* gebed: overgave aan Hem.

* luisteren naar het Woord: nooit is tegen Zijn Woord in de goede weg.

* afvragen 'brengt het mij, mijn gezin dichterbij de HEERE?'

verhuizing, tijdsbesteding, zaterdagavondinvulling

* heeft het nut voor Gods rijk of gaat me om eigen eer/geld.

* wat zijn mijn gaven en beperkingen,

* het zoeken van Gods Aangezicht in het gebed: Zijn vriend'lijk Aangezicht.

Christus schrijft die wil door Zijn Geest in zondaarsharten. En Hij vergeeft en vernieuwt. Hij rechtvaardigt en Hij heiligt. En dat is een kwestie van: dicht bij Hem blijven. Als je geen kracht hebt om Zijn wil te doen, als je geen zin verlangen voelt om Zijn wil te doen, ben je dan misschien van Hem vandaan gegaan? Van het wonder dat Hij zei: Zie Ik kom..... Ja, dan gaat het traag en moeizaam en zwaar. Maar hoe dichterbij Hem, hoe dichterbij Zijn woorden Ik kom o God om Uw wil te doen, hoe meer en sterker het in mij leven zal: ja o God, ik kom om Uw wil te doen, ik draag Uw heilige wet die Gij de sterv'ling zet in 't binnenst ingewand.

In die dankbaarheid over Wie de HEERE is en wat de HEERE heeft gedaan. Dat geeft hoop voor de toekomst. Van onze verenigingen en van ons persoonlijk leven. Want als we goed lezen dan is Psalm 40 gedicht in tijd van nood en narigheid. Lees vers 13 maar. Vers 15, vers 18. Kwaden zonder getal, ongerechtigheden. Ze zoeken mijn ziel te vernielen. Ik ben ellendig en nooddruftig. Maar in die nood mag David weten Wie de HEERE voor hem is geweest. Het is zelfs het eerste wat hij heeft gedaan in nood. Terugdenken aan hoe de HEERE heeft uitgeholpen voorheen. En dat mag hoop en moed geven.

Voor onze verenigingen. Heere, houd hen in het leven. Zegen hun bestaan. Gij blijft toch Dezelfde.

Maar ook persoonlijk. In elke nieuwe nood. HEERE, vertoef niet, haast U tot mijn hulp. Laat die U zoeken vrolijk en verblijd zijn door mij te redden. Heere, ik ben wel ellendig en nooddruftig maar Gij denkt aan mij. In alle nood en dood. HEERE, gedenk mij. Arm in mijzelf, rijk in God, hulpeloos in je zelf vol verwachting van Hem. Het wondere nochtans van het geloof. Van begin tot eind. In de rechtvaardiging, maar ook telkens weer. Niets uit ons, alles uit Hem, zo komt men in Jeruzalem.

